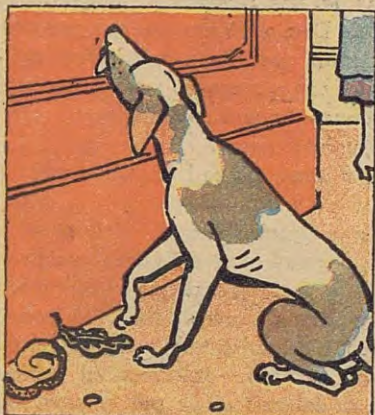

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

EL CINISME D'UN LLADREGOT

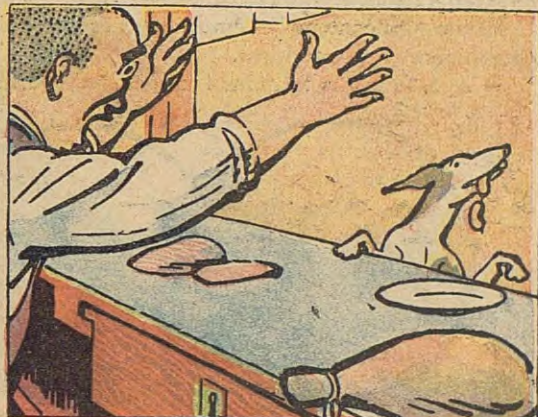
per PRAT

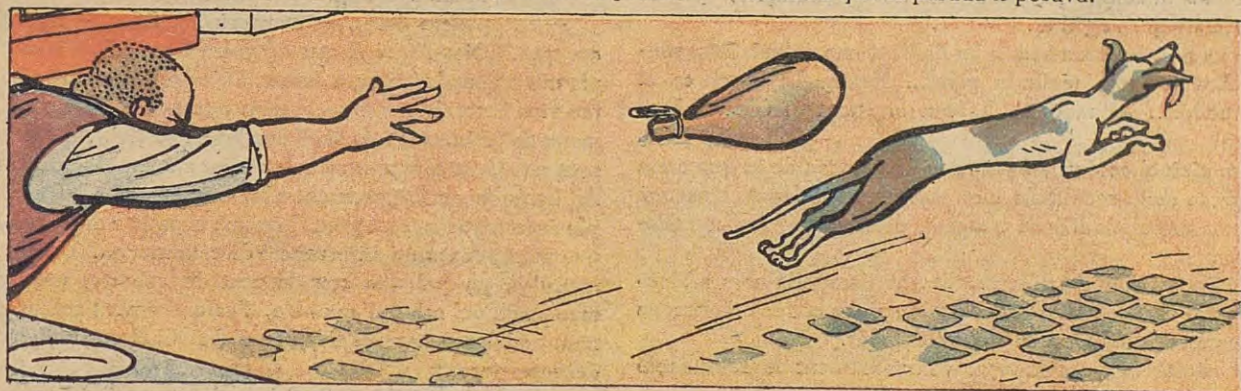
En aquella hora que el mercat anava quedant-se desert, un gos vagabund estava embadalit davant una taula de carn.

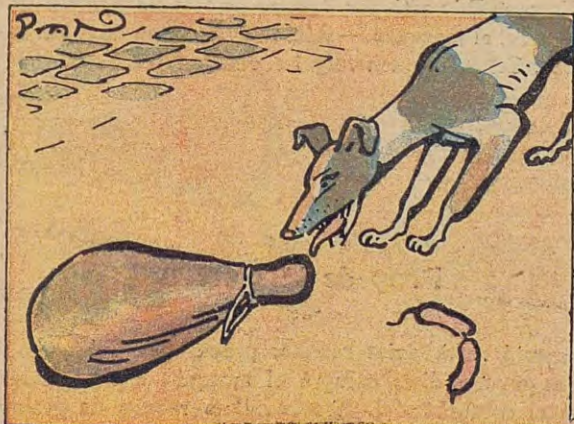
El badoc era un murri que sotjava les restes de la venda. En un moment de descuit del venedor, es llençà sobre la presa.

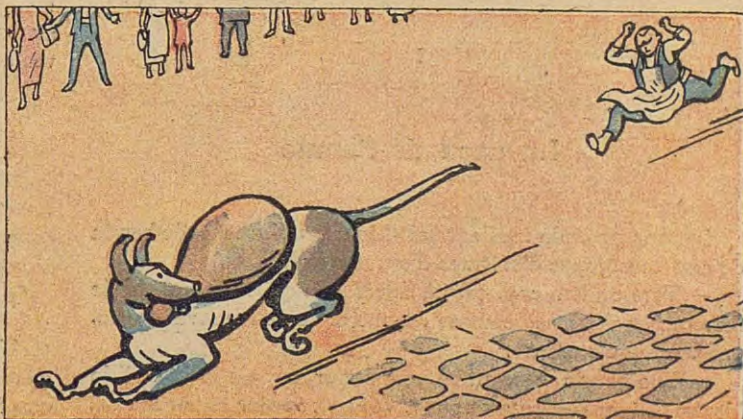
El carnicer s'adonà del furt, però ja fugia el ladre, contrariat d'haver estat sorprès, sense deixar, per això, el seu botí. Comptava amb l'obstacle que la parada li posava.

Com que, qui perd el seu perd el seny, l'home, fora de si, en constatar una malifeta tan traidora, prengué el primer objecte que li venia a mà i el llençà furios entre cap i coll de l'usurpador. Doncs l'objecte s'escaigué ésser un massís pernil que Déu ens en guard si el toca, però el lladregot era ja un xic lluny i l'arma molt pesant.

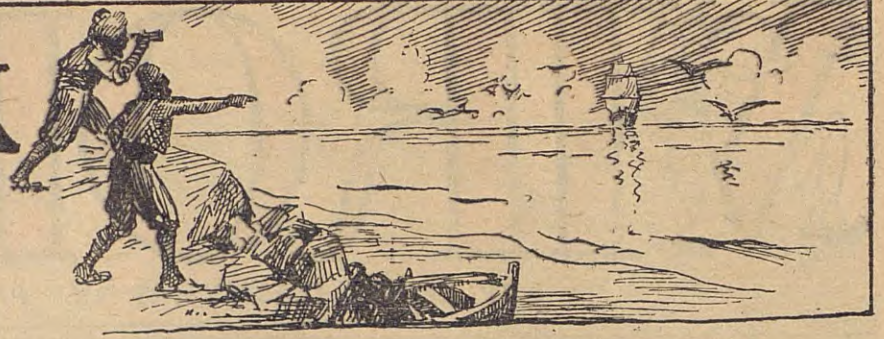
El ca no fou encaçat pel projectil, si bé el sentí caure no gaire lluny de la seva esquena. Es tombà per tal de saber quina llei de cos feixuc era, i veié aquell olorós tall.

L'elecció no era difícil: Deixà anar els migrants butifarrons i encaixà aquella bella racció caiguda del cel, amb la consegüent indignació del comerciant que mai no havia vist una cosa semblant.

SILEX

NOVEL·LA D' AVENTURES

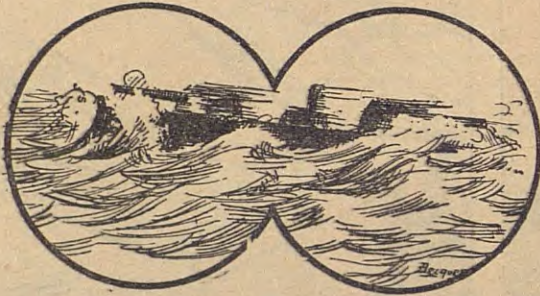

(Continuació)

llagut, que, ferit de mort, començà a escorar, inclinant-se lentament, en tant, cinc homes calaven un bot, saltaven dins i es posaven a remar en direcció al nuvolet.

El marquès contemplà l'emocionant escena gairebé sense comprendre ço que passava.

— Apa, forceu la màquina i retrocedim! — cridà en Silex,

mentre retrunyia un altra detonació i desapareixia el nuvolet estrany. Darrera d'ell, en efecte, hi havia una nau formosa, sense pals ni xemeneies, amb dues torres giratòries, que es movia amb gran agilitat.

— La nau del corsari ens ha dedicat una salva! Ens veurem! Ara per ara, tenim la pista... Nazim-Alí caurà en el meu poder... Al monstre li hem arrencat una dent. I es queixa!

Era així; el corsari sorprès per l'escomesa de la que creia una presa fàcil, recollí els cinc mariners del llagut, i escapà sota una nuvolada blanca que eixia dels flancs de la nau misteriosa.

En Reguí, l'hàbil artiller, utilitzant l'ampolla com a binocles, però aplicats a la boca, contemplava com s'enfonsaven les desferres del llagut en el fons del mar.

El capità havia començat venturosament la realització dels seus projectes.

I

La caça de l'home

La proa acerada i tallant del «Lluerna» obria a cada banda de nau unes gapes disformes d'escuma bullidora.

— Vers on fem cap, capità Silex? — inquirí el marquès de Ràvena, en donar-se compte de que el vaixell anava de cul enrera com els crancs.

— Una virada, cercant un port segur, car els cadells d'En Nazim-Alí, assedegats de sang, voldran venjar la pèrdua del seu llagut.

— Tem vostè, potser... — preguntà el marquès amb franca sorpresa.

— No tinc cap mena de por, però refujo el combat, quan

a mí no em ve de gust. Amic meu: poguérem esfondrar aquella closca de nou que utilitzava el corsari, perquè Nazim-Alí, ens va creure de bona fe, uns ricatxos desvagats, que anaven pel mar a la bona de Déu, però ara que sap que nostra nau té canons i uns artillers que afinen meravellosament la punteria, és de creure que ens perseguirà sens descans, ja que no té per costum perdonar els seus adversaris.

— No em digui res més: vostè mana.

El «Lluerna» tenia una bona marxa i en poc temps lograren entrar a Tànger, on fou ancorat el jot.

— Estimat Trinquetada — digué el capità, dirigint-se al vell marí: — ara, saltarem a terra i tu vindràs amb nosaltres. Prepara carabines pels tres, perquè bo serà que entretinguem les hores de mandra, assegurant el nostre pols... No li sembla, marquès? — afegí el capità tombant-se vers son amic.

— I qui restarà guardant la nau? — interrogà el pròcer.

— En Tunyina. A despit del seu amor pel «mam», em sembla un minyó llest i té un gran ascendent sobre la tripulació, Demés, el meu desig és únicament recórrer quelcom la costa de Tànger per avall.

— Que anem a la caça de l'home?

— Tot podria ésser, — murmurà En Silex. — Em diu el cor que Nazim-Alí té el cau no gaire lluny d'on som. I en plauria trobar-lo en terra ferma. De vegades aquests homes, tan vius i tan amatents en el mar, a terra s'entreguen a tota mena de disbauxes i és fàcil fer-los-hi la llei... Tingui present que jo he feta promesa de venjar a un moribund. Nazim-Alí ha de morir forçosament a les meves mans, si a Déu li plau oferir-me aquest goig. I en una topada naval, pot ésser que mori sense una intervenció directa meva... Un bocí de metralla, un pal que cau damunt de coberta, una estella arrencada pel rebot d'una bala, l'esfondrament sobtat d'una nau, podrien furtar-me el plaer d'obrir-li el cor amb la daga del meu pare...

— Però, capità Silex, també poden treure'l del món unes febres qualsevols... — objectà amb bon judici en Trinquetada.

— Es cert; Déu està per damunt de tots els nostres desisgnis, — aduí el marquès. — Així i tot, aquí em té a les seves ordres. Cerquem quan vulgui el cau de Nazim-Alí.

II

Prop de la mort

L'excursió restà aviat resolta; preparà en Trinquetada queviures per tres dies; comprà el marquès a un andalús, que feia el contrabàndol, tres cavallots rebuig de gitano, malgrat fossin cobrats a pes d'or, i la minúscula caravana, ben proveïda d'armes i municions, emprengué el camí.

(Continuarà)

EL GAT DE LA PRINCESETA

Dibuixos d'En CORNET

Una vegada era una princeseta que tenia un gat. No us podeu pensar com se l'estimava.

Un dia, ella que crida la seva cambrera d'aquell dia.

— On és el gat?

— Seu a la banda solejada de la tanca del jardí, tot espiant les papallones. Només fa que miolar una mica, i la papellona se li fica a la boca. *Se n'hi ha ficat una de verda, se n'hi ha ficat una de blava; i una de rosa amb puntes d'or, suara s'hi ficava.*

La princeseta va fer un mig riure. De cop i volta, va trobar la seva dida.

— On és el gat? — va demanar-li.

— Es assegut al tron del vostre pare, i el primer de tots els esclaus li grata l'esquena amb el gratador d'esquena del mateix Emperador; *fet d'or i de vori, i amb robins de foc, i que cal passar-lo ben a poc a poc.*

La princeseta va fer un mig riure. I ella que va entrar en una altra cambra. Allí va trobar-hi un patge.

— On és el gat? — va dir ella.

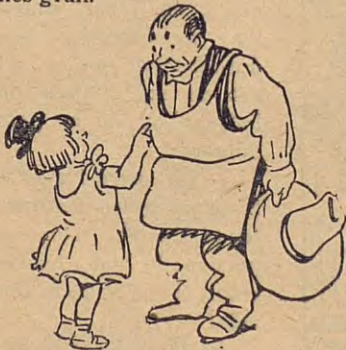
— Se n'és anat a l'estanyol dels ànecs. Els ànecs l'estimen tant, que quan el veuen neden cap a la ribera i l'abracen amb les ales. *Li han fet una barca, i al mig el duran: dos ànecs darrera, dos ànecs davant.*

La princeseta va fer un mig riure, i va baixar al jardí.

Ella que troba un jardiner i li demana:

— On és el gat?

— Sota el cirerer, però no el coneixeríeu pas. *Li he donat un plat de sopes, ell s'ha ficat a dins, i tot en lluyenteja; i surten pels camins tot d'orugues pensant: — Quina oruga més gran!*

La princeseta va fer un mig riure; un altre mig riure.

Una mica més enllà va trobar al majordom.

Ella que demana:

— On és el gat?

— És a la cambra del ball, que balla, amb un vestit de teranyines plena de rosada, i un collaret de palets de riu, plens de claror de lluna.

La seva companya és una gateta que hi havia pintada en una tassa de pendre el cafè amb llet, que s'ha tornat viva, i se n'ha anat amb el gat. *De tan i tan bé que ballen, tots s'aturen a prop d'ells; i vint ratolins aixequen el rossec de llurs mantells.*

Aleshores la Princeseta es va tornar tota blanca, i va caure

com si tingués un cobriment de cor. Allò era massa. La van posar damunt el seu llit, sense que, amb les presses, ni tan sols pensessin a retirar el cobrellit. Quan es va haver refet, va comprendre que li calia fer de princesa de debò, més ben dit, de princesa de fer riure, d'aquelles que surten als teatres. Va posar-se, doncs un mantell brodat d'or i d'argent, i una coroneta, i va fer cridar totes aquelles persones que li havien dat respostes sobre on era el gat.

Tota aquella gent es va posar en mitja rodona al davant d'ella, amb una mirada trista de gossos que ja saben que rebran.

— M'heu contat qui sap-les històries sobre el meu gat. Quina és la vera?

Tothom callava.

— Cap no és la vera. Jo us ho diré, on és. El meu gat és... començà a dir la princeseta, amb greu entonació:

— Dintre la mànega de Vostra Altesa — respongué tothom.

— És veritat, va fer la Princeseta tornant-se vermella. I el gat va saltar, content, de la presó de la mànega. Però ella, reprenent-se, afegí:

— Doncs per què no ho dèieu abans?

— Altesa, féu polidament el majordom, no hi hauria hagut enginy a dir una semblant cosa, el gat es veia massa. Hem comprès que Vostra Altesa no patia pel seu gat, sinó que es volia entretenir. I per entretenir-la, li hem contat rondalles. I després, que escorreguda no hauria quedat Vostra Altesa

si tot seguit haguéssim fet capir que compreníem la seva Augusta martingala! No hi ha pecat més gran que eixalar una il·lusió d'infant, baldament l'infant en fós una Princeseta.

I la Princeseta, amb els ulls, va dir que sí; i amb la punta dels dits, envià un bes al majordom, com una vegada havia vist fer a una ballarina.

Adaptació de JOSEP CARNER

I

En la tranquila solitud del seu laboratori, entre gresols, aiambins, ampolles, fornets i gots de colors, el Dr. Arquimbau, el darrer alquimista, d'un cap de dia a l'altre, havia passat la meitat de la seva vida fent provatures. Tots els metalls, totes les reaccions, totes les foses, havien sofert l'anàlisi pertinaç de l'il·lustre savi, que des de sa joventut pretenia la producció de l'or sintètic.

Era casat, però va emmaridar-se per atzar, per treure's de damunt una càrrega que no s'adeia amb els afanys de saber que el dominaven. Vivia amb ell, una parenta jove, orfe de pare i mare, i per no viure curós tothora d'una fadrina plena de seny, però que podia perdre'l, li digué un dia, com qui no fa res, mentre sacsejava la mescla daurada d'uns minerals fets líquid:

— Rosó, ja comprenc que tancada entre quatre parets, que tenen ben poc d'alegries i empolainades, no hi pots ésser gaire feliç. En canvi, casada, gaudiries de més llibertat, podries eixir sola, guanyar-te amistats... Faries, sense lligams, la vida de totes les dones del teu braç... Però... d'on ha de sortir l'home que et porti a l'altar, si vius reclosa entre els meus gresols? D'un òxid? D'una sal? D'una combinació algebraica?

I afegí com si temés desdir-se dels seus pensaments abans d'hora:

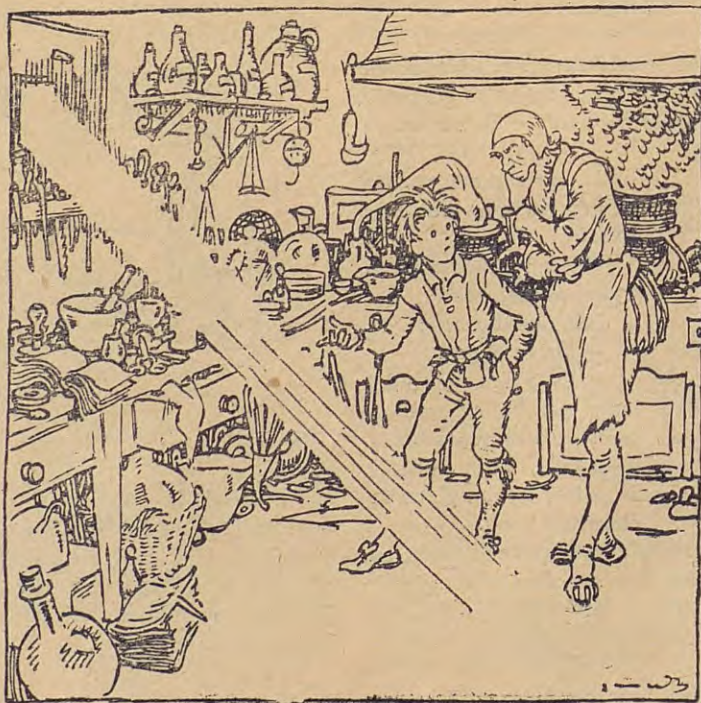
— Escolta, Rosó, vols casar-te amb mi?

El Dr. Arquimbau anava pels quaranta cinc anys i era més vell d'esperit que de cos. Tancat sempre a casa, ni l'havien malmès les rufacades, ni les soleiades l'havien colrat, ni les fretures del món havien deixat en ses carns els doblecs de les angúnies. Feia encara patxoca.

La Rosó no passava dels vint-i-dos anys i era una doneta de rostresuau, tota mins i resignada, no tan bonica que recordés el sol, ni tan desproveïda de gràcies, que no fos, modesta i apacible, un regal present pel Dr. Arquimbau. I com que ja estava acostumada al microscopi, als àcids, als xerigots i a les metzines, va respondre plàcidament:

— I per què no?

Tot va arranjar-se, i la Rosó, un mes més tard d'aquesta dita, era la muller del Dr. Arquimbau, sense cap altre gros sotrac en els seus costums,

que el de no haver de fer més que un llit cada migdia.

El Dr. Arquimbau, per una concessió extraordinària, com una estrena de nuvi, va resoldre no treballar més que de sol a sol... Com si haguessin fet a la lluna padrina de ses tendreses.

Com que a la vida dels ben casats el seny hi fa tant per la felicitat com el mateix amor, i la Rosó era entenimentada, i el Dr. Arquimbau tenia una animeta casolana, sense complicacions, el matrimoni, en la pau de la seva reclusió voluntària, era força feliç, i amb escrieix, quan a l'any de casadeta, la Rosó va veure's mare gojosa d'un patufet ros i manifasser que, de menut, que tot just hi veia, ja semblava pastat amb argent-viu.

El Dr. Arquimbau troba un nou esperó en son fill i va adelerar-se en la seva dèria: fongué i refongué sílex, calices, arenisques, cercant sempre en debades la inconeguda matèria que a son juí hauria de portar l'or enyorat.

Aquell manyoquet de bolquers, i faixes, i sabatones de punt de mitja, fou batejat, i com que el pare deia que era una llevoreta d'or i la mare sostenia que li havia pervingut del cel igual que un àngel, li posaren Oràngel, que és un nom prou bonic.

Va criar-lo sanitosament la Rosó, i encara feia tentines per aguantar-se dret, que ja malmestia gresolsets, i vessava àcids, i cuinava cou-dinars amb els fornets del laboratori.

Ai, quina arneta n'havia d'ell! Però com que no tenia tractes amb altres criatures i sa mare no li planyia els miraments i el seu pare el remeïava bon punt el jutjava pioc, arribà als deu anys que feia goig de veure. Là cara com una poma, el braç àgil, la paraula atraient, tot el cos, mirall de netedat. Per altra banda, l'havia ensenyat el Dr. Arquimbau, i no sols sabia de lletra amplament, sinó que coneixia molts secrets de la terra i no pocs dels misteris del cel.

Començava ja a ajudar el seu pare en les tasques del laboratori, quan, en jugar, empaïtant un corconet volador, observà que un feixet de sol entrava per l'ull-de-bou de la paret mitgera:

— Oh, pare i mestre! Si aconseguies deturar i fer-te teu l'or d'aquesta polsina de llum, hauries resolt el somni de la teva vida!

El Dr. Arquimbau restà sobtat. Ell no hi havia pensat mai en les bolves daurades que van d'ací d'allà per les rodres del sol... Per què no havien d'ésser or en sus pensió? No porten sel

les lluernes? Aquelles fosforescències, no seran refraccions d'or, i, el sol mateix, pura matèria aurífera?

Corregué a recollir les bolves, mes s'esvanien en palpar-les només. Ideà poderosos adherents, i després d'uns quants anys de proves, i desencoratjaments, i esperances renovellades, arribà a fixar en el solatge d'un gresol una mil·lèsima de gram d'or... El problema, gairebé etern, mercès al talent del Dr. Arquimbau, mercès a la pensada del jove Oràngel, perdia en un moment els seus caires de problema.

Res hi feia que per obtenir aquella mil·lèsima de gram d'or, s'haguessin passats anyades senceres. L'or sintètic existia. Podia donar-se per acabat el prestigi de l'or. Estava en l'enginy de l'home recaptar-lo més planerament i en majors quantitats.

Aquella mateixa nit, el Dr. Arquimbau, en contar-li a sa muller, com de costum, les coses del dia, va dir-li:

— Ai, Rosó meva, que ja puc morir tranquil! Abans, la meva mort t'hauria llegat un humil somniador de la ciència, l'alquimista que malgastà l'or vell de més estima, per a copsar l'or nou! Avui, no. Passaran els anys, es transformaran els mons, la humanitat qui sap les formes que prendrà, però sempre en el transcurs dels temps hi haurà una fita: la descoberta de l'or sintètic, la troballa genial del Dr. Arquimbau, que del no-res de la llum, que cada dia el sol dona a l'engròs, n'ha tret el secret de la riquesa!

La Rosó va restar-ne satisfeta. No significava aquell descobriment la realització d'un somni del seu marit? Beneïda l'hora, doncs, en què l'havia fet!

Dissortadament, el savi sentí la pruija de produir més or... No el volia per ell. Calia enviar-ne mostres pel món d'aquell nou metall en el qual, sense veure'l, no hi creurien els escèptics. Valdria la pena de descobrir, si el savi no havia d'heure'n la glòria?

Oràngel, als quinze anys, edat de totes les curiositats i totes les gosadies, era impacient:

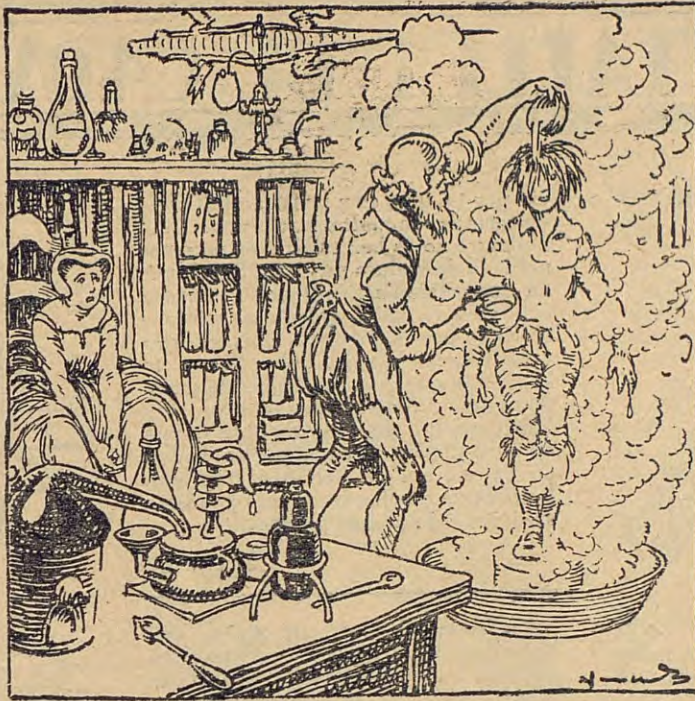
— Escolta, pare meu: i si en lloc d'esperar que el sol envii la llum que triga tant en arribar a la terra, correguéssim a cercar-la? Si trobéssim un enginy que ens donés la destresa voladora de l'àguila, del falcó... Si jo pogués, per exemple, tornar-me ocell! Pujaria al sol...

El Dr. Arquimbau s'extremí:

— Fill meu, mail Dèdal féu unes ales de cera pel seu estimat Icar, mes el sol les cremà i morí l'infant en caure de tanta alçària... Jo no voldria repetir el cas...

— Es que les ales eren de cera, pare! Cerca tu un element de més durada.

Tanmateix, tenia raó Oràngel! I el Dr. Arquimbau va posar-se a estudiar amb nou delit el novíssim problema que se li oferia

Pesà i sospesà son fill, posà a sol i serena arsènic, iodo, càmbora, mesclats amb les sals més volàtils, i una nit... nit d'angoixa per l'amor d'una mare!, la Rosó pogué oir, amb esglai, les següents paraules de l'espòs:

— Rosó, sóc l'home més venturós de la terra! He trobat una fórmula, mercès a la qual, l'Oràngel, nostre fill dolcíssim, ruixat de les matèries descobertes, pujarà al cel amb una facilitat astoradora!

La Rosó llençà un crit i protestà:

— No, no! El fillet del meu cor no s'apartarà de sa mare!

— La ciència el vol per ella!

— Que se'n criï de fills la ciència, si tant sap! Però el nostre és enviat de Déu i jo no vull que es mogui!

— Oràngel durà a cap una missió alliberadora de la humanitat!

— Sí, portarà or, el teu somni! Humilíssim guany per arriscar un fill! No, espòs meu! No sigues cruel!

— Rosó, és endebades que t'hi oposis... Jo ho vull i el mateix Oràngel ho desitja...

— Arquimbau, marit amadíssim, que em serà la mort despendre'm del fill!

— Demà mateix començaré a untar-lo, car no és cosa d'un dia ni de dos. L'aniré impregnant d'alcohol i essència de roses... El ioditzaré, el banyaré d'arsènic, i quan siga en el punt de saturació, s'enlairarà com un estel...

Parlava l'Arquimbau com un il·luminat. La Rosó, que havia obeït sempre, callà... Com hauria gosat contradir el seu marit? Però al seu cor ja no hi hagué una hora de consol. No va dormir. I en llevar-se, tota l'aigua de roses, i totes les pomades, i tots els sabons més olorosos, no pogueren tornar a les seves carns rugoses la frescor natural. S'era envellida de sentiment en una nit. Els cabells semblaven gebrats. El cos s'era escurtat, que la Rosó semblava una jaieta.

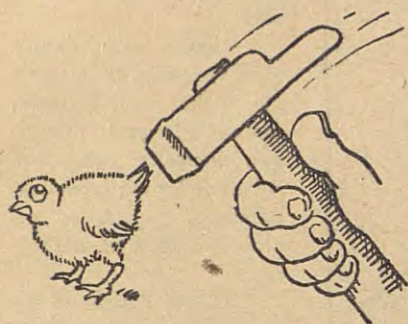
El Dr. Arquimbau, preocupat amb les seves proves, no se'n donà compte sisquera de la transformació de la pobra mare, ni parà esment en què ella, arrupideta en un recó del laboratori, assistia als assaigs de volatilització d'Oràngel, tot cofoi del seu futur paper d'homenet volador.

Disposat damunt una plataforma de la galeria, en contacte amb l'aire, el minyó rebia els banys volàtils que l'havien de fer lleuger com una bolva i fort com una au, car no era solament útil volar, sinó orientar profitosament el vol.

(Continuarà)

UN RETALLET DE CADA COSA

JEROGLIFIC COMPRIMIT

Un rodamon caminava per una carretera quan trobà un pagès al qual preguntà:

— Bon home: Sabeu quan trigaré per arribar a...?

— Camineu! li respongué el pagès.

— Us he preguntat el temps que hi esmerçaré! — replicà un xic picat el rodamon.

— I jo us repeteixo que camineu. Si no veig el pas que porteu, com voleu que sàpiga el temps que trigareu en arribar-hi?

FULLS D'ENCICLOPEDIA

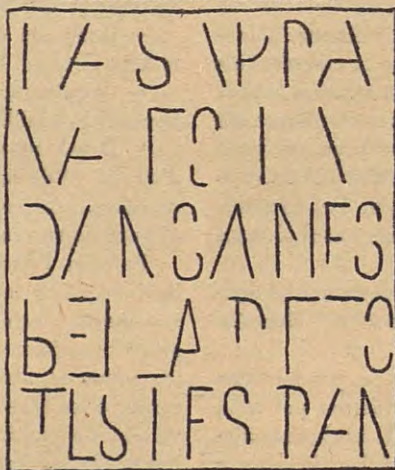
Es una menja de festa major. S'acostuma a fer per l'onomàstic de la mestressa o de l'amo de la casa i per Nadal o quan hom ha de celebrar un gran aconeteixement. Que els nens no hagin fet cap entremaliadura durant tres mesos, per exemple. Per fer l'arròs amb pollastre, són indispensables entre altres elements, un pollastre, una cassola arròs i algú que faci de cuiner. Es tan indispensable el pollastre com el cuiner. Un cop el sofregit arrenca el bull, cal tirar-hi el pollastre. Es precis vigilar que no li falti un bull. També a l'arròs amb pollastre s'hi poden posar caragols però, en aquest cas, es recomana el fer-ho amb un xic d'anticipa-

ció per tal que, com passa amb la sopa de tortuga, va molt a poc a poc. Si el pollastre no és ben tendre, és recomanable la dentadura postissa. Si la família que menja l'arròs és molt nombrosa cal que prengui les degudes precaucions en previsió de què totes les criatures voldran la cuixa i el pollastre no es fàcil que en posseïxi més de dues. Antigament, l'arròs amb pollastre era indispensable en tots els bons dinars de duro dignes de tal nom. En l'edat de pedra, era de bon to el que hom després de menjar arròs amb pollastre se li posés la pell de gallina.

SALOMÒNIC

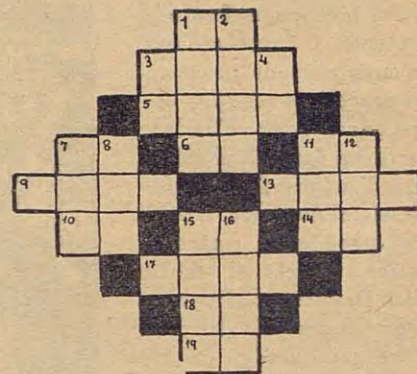
Hi havia un estudiant xinès, que veient els seus repetits fracassos en l'estudi, estava a punt de llençar els llibres, quan veié una pobra dona qui fregava una barreta de ferro en una pedra amb l'objecte de fer-ne una agulla. Aquell exemple de perseverància el féu retornar a l'estudi i arribà a ésser un dels més erudits lletrats de la Xina.

LLETRES INACABADES

Acabant de dibuixar aquestes lletres, obtindreu un fragment d'una de les mes populars poesies d'en Maragall.

MOTS CREUATS

Horitzontalment: 1 Animal de llana; 3 A la sabata; 5 Per designar una cosa molt petita; 6 Exclamació de dolor; 7 Beguda usual; 9 Sinònim de llac; 10 Que té salut; 11 Aliment fet amb farina; 13 Ço que hom sent quan les gens parlen; 14 Plural de l'última vocal de l'alfabet; 15 Animal domèstic; 17 ço que surt de les armes de foc; 18 Consonant; 19 del joc de cartes.

Verticalment: 1 On hom posa el vi; 2 Nom d'home; 3 Bé de salut; 4 Per pescar; 7 Tractament de respecte; 8 Exaltació d'enuig; 11 Per caminar; 12 Coloms, Aguila, Faisà; 15 Roba d'abric; 16 En els avions i en els ocells.

LA RIFA DE SENTENCIES

(Joc de penyores)

Es posen dins d'una borsa tantes paperetes com persones prenen part en el joc. Algunes es deixen en blanc i en les altres s'hi escriuen sentències pròpies d'aquesta mena d'entreteniments com per exemple: Fer el carril; el paraigües; la pedra; el tramvia; l'ase savi, etc.

El director, una vegada ha sacsejat ben bé la bossa, la presenta al jugador de la dreta; aquest treu una papereta, la desplega, i executa la sentència que li toqui, continuant els altres per rigorós torn fins arribar al director.

La fe, reforça les aptituds i ens dóna superioritat.

GRAN CONCURS

N.º 81 — ANTONI CASADELLA

N.º 82 — ANNA CABALLÉ

N.º 83 — ALFONS ESPOLET

N.º 84 — MERCÉ VILA

PER A LES NENES

PETIT OBJECTE PER LA TAULA

Esculliu un ou que sigui de closca dura; i de costat més ample, en treieu una corona petita i tot al volt aneu retallant que quedin queixalets. Es un xic costós però no hi ha pas necessitat que els queixals siguin ben iguals, ans al contrari, és més bonic que quedi ben natural i no massa simètric.

Com que una closca d'ou blanca no diu gran cosa, es té de mirar d'ornamentar-la amb gust. Es pot pintar de color d'or o plata i fer-hi a dalt i a baix alguns filets de diferents colors. Amb un xic de traça s'hi pot pintar un ram o una garlanda de flors, això al vostre

gust, car totes les fantasies hi són permeses.

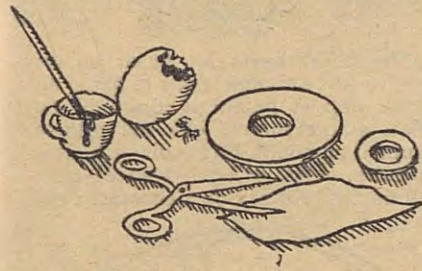
Perquè l'ou s'aguanti dret, és necessari alguna cosa per sostenir-lo. Es

talla un cartró gruixut amb un forat al mig que hi vingui just l'ou. Perquè faci bonic es pot fer en forma de platet folrat amb paper de color o si es vol que faci joc, pintant-lo per l'estil de la closca.

Una vegada acabat, poseu l'ou que vingui just al forat del plat i us quedarà un objecte artístic, encar que tindreu d'anar amb compte que no se us trenqui; fa molt efecte i pot servir per posar-hi escuradents, flors o el que vulgueu.

TALLARETA

AIXECAR AL HORA TRES LLUMINS AMB UN DE SOL

La solució d'aquest joc, és ben senzilla: Es parteix una mica un dels llumins pel cantó oposat al del cap, a

l'objecte d'ajuntar-hi un altre llumí de manera que tots dos formin un angle, es col·loca el tercer llumí i el quart tal com indica la figura i així es poden aixecar sense dificultat.

Un jove preguntà al violinista Gerardini:

— Quan temps trigà vostè en aprendre de tocar?

— Dotze hores cada dia durant vint anys — respongué.

LES IMPRESIONS D'UN PARACUTISTA

El paracaigudes, malgrat els casos en què no ha respost als serveis que hom n'esperava, no hi ha dubte que es un bon aparell de seguretat pels aviadors i que ha estalviat més d'una vida.

Quines són les sensacions que hom experimenta en la davallada — reeixida — amb paracaigudes? De moment, quan l'aparell cau uns cinquanta metres abans d'obrir-se, la por horrible de què no funcioni bé. Hom deu saber que abans d'obrir-se triga uns momen s però sempre sembla que aquest temps s'allarga indegudament. Tot seguit hom se sent estirat per les cordes que us retenen el cos a l'ensens que us sentiu aliviat immensament en veure-us sostingut pel paracaigudes desplegat que s'infla en forma de cúpula. Des d'aquest moment, la descensió és exquisida. Hom no té pas la sensació d'haver de caure, més aviat sembla que siga la terra qui dolçament us vingui a l'encontre. Després, un frisament d'aire i un cop sobtat, hom és arribat i encar

que un xic sorprès, es troba dret sobre la terra ferma.

ENDEVINALLA

Tenint en compte aquest dibuix, cal trobar quatre cognoms catalans.

UNA GESTA ENUTJOSA

L'explorador polar Peary, èmul i amic d'Amundsen, explicava la seüent anècdota absolutament autèntica, que s'esdevingué en el moment d'embarcar en la rada de Nova-Iork a bord del *Roosevelt*, un nou vaixell destinat a una altra expedició.

Tot estava a punt i hom anava a hissar l'àncora quan veieren una petita embarcació que anava dreturerament vers el *Roosevelt* amb tota la velocitat que li permetien els seus remes. Hom l'esperà. El iol s'aturà al costat del vaixell i un individu pujà a bord. Aquest personatge es donà a conèixer. Era un agutzil. Què desitja? Aviat s'esplicà sense embuts. A requeriment d'un creditor de Peary, es presentava allí per embargar el *Roosevelt*. Ni més ni menys! L'explorador no s'inmutà pas per tan poca cosa. Se n'anà a cercar la factura oblidada tot allargasant un xic aquesta operació. Mentrestant, el *Roosevelt* desamarraava dolçament. L'agutzil per fi se n'adonà.

— Estem marxant! Cridà tot esverat.

— La vostra gesta bé mereix una recompensa, respongué impertorbable Peary. Jo us portaré al Pol Nord.

El pobre agutzil quedà tot abatut. Peary, li tingué compassió i no volgué continuar la broma i al cap d'uns minuts, havent fet parat el vaixell, féu descendir a l'enutjós agutzil a la seva embarcació.

Veure com creix el blat i com s'inicien les gemmes, alenar damunt l'arada o el càvec, llegir, pensar, estimar i resar; això és la felicitat dels homes. RUSKIN

Solucions al número passat

Al jeroglífic: *Un pegat en un banc.*

Endevinalla: *Cases Colom.*

Endevinalla: *Els tres tambors.*

D'OMBRES XINESQUES

N.º 85 — URSIANA AMAT

N.º 86 — JOAN PALET

U.º 87 — ASSUMPCIÓ SOLER

N.º 88 — JOAN MASCLANS

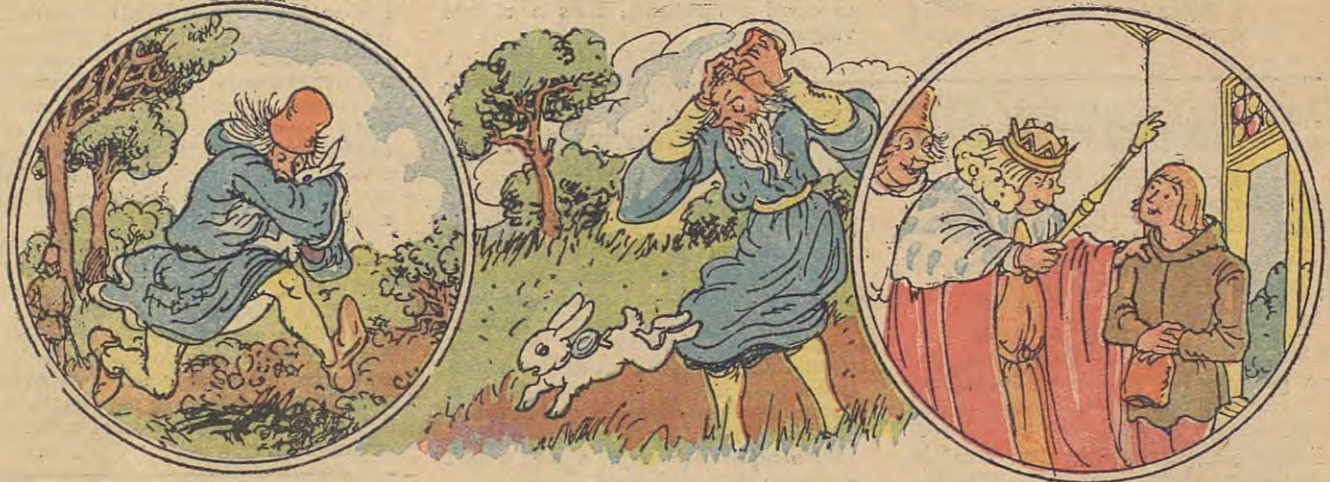
La fortuna d'en Pesolet

(Acabament)

per MIRET

1 En Pesolet es presentà novament per anar a pasturar els conills, als quals en Roncafort havia fet posar un segell al coll amb l'escut del rei, per tal de què no fossin canviats. Aquell detall no va pas amoïnar gens ni mica en Pesolet. 2 I tranquil·lament, deixà anar els conills pel bosc, convençut que, després, amb el flabiol li fóra fàcil de tornar-los a reunir. Així passà el dia, esperant la posta de sol per tornar-los al palau, amb el mateix èxit del primer dia. 3 A mitja tarda va presentar-se-li un pobre home, mostrant desigs de comprar-li un conill. En Pesolet era prou eixerit per conèixer que es tractava d'en Roncafort, disfressat. — No són pas per vendre. — Ai, ai, què duen al coll. — L'escut del rei. 4 — No em feu riure! — No us ho creieu? — En Pesolet tocà el flabiol i tot seguit s'acostaren els

dotze conills. Això volia en Roncafort. N'agafà un d'una revolada i cames ajudeu-me! En Pesolet ja no podria dur la dotzena completa al palau. 5 Però el goig del mal home no durà gaire estona. El minyó prengué de nou el meravellós flabiol i deixà anar una refilada. Sobtadament, el conill donà un bot i fugint de les mans d'en Roncafort, cuità a reunir-se amb els seus companys. 6 I així fou que a la nit es presentà en Pesolet ben satisfet davant la cort estupefacta. Mancant encara un dia de prova, el rei — per consell d'en Roncafort — féu quedar al minyó a dormir en el palau. I mentre dormia tot confiat... 7 L'aventurer — qui havia llucat el mèrit del flabiol — anà amb tota cura a sostreure-li el poderós talismà. En ésser de dia en Pesolet s'emportà a pasturar els conills, molt content en pensar que s'acabava la prova, i el rei i en Roncafort es fregaren les mans de gust, preveient el fracàs definitiu d'en Pesolet.

8 I llur desengany fou encara major en veure que el eixerit jovencell compareixia per tercera volta amb els dotze conills. I és que el minyó no era pas cap babau. Quan el rei va convidar-lo a dormir en el palau, ja pensà quina era la verdadera intenció i deixà en el lloc més assequible un flabiol vulgarot. 9 El rei no tingué més remei que concedir-li la mà de la seva filla. Es casaren amb gran cerimònia i alguns anys després en Pesolet heretà el tron amb el pompós nom de Pèsol I. Ens plau de dir que sempre mostrà les millors dotes de governant i que mai no hi han hagut súbdits al món més contents de llur rei.